

IV

Væverens Meddelelse havde sat Emanuels Sind i en saa heftig Bevægelse og givet ham saa meget nyt og alvorligt at tænke paa, at han for den Dag maatte opgive Besøget i Mosekærshusene. Først den næste Dag naaede han derud.

Men ogsaa da var det med uroligt Sind og tungt Hjerte, at han gik Vejen udover Markerne. Rygtet om Sogneraadsformandens Bekendelse var ihast fløjet over Sognet og havde vakt en overordentlig Bevægelse. De, der i Forvejen havde vidst god Besked, anstillede sig næsten mest forargede, særlig Skibberupperne. Væveren havde bearbejdet Stemningen godt, forinden han lod sin velanbragte Mine springe. Det gamle Fjendskab mellem Skibberupperne og Vejlbjerne, hvem den politiske Kamp en Tid havde ført sammen, var efter dennes uheldige Udfald blusset op igen, endog med forøget Styrke. Det var de stridbare Skibberupperne, der havde begyndt Tvisten ved at paastaa, at Vejlbjerne havde tilegnet sig en for stor Indflydelse i Menigheden; og det var derfor ogsaa særlig dem, der nu vilde benytte Lejligheden til at fortrænge Sogneraadsformanden fra hans Magtstilling. Menighedsraadet skulde nu samles til et Møde den næste Dag, og Væveren havde allerede til dette bebudet „nye Afsløringer“.

Da Emanuel naaede op til de saakaldte Rævebakker, en Samling vortelignende Højder, hvorfra Landet sænkede sig ned imod det side Mosedrag, blev han staaende med Hænder og Stok bag paa Ryggen og faldt i Tanker. Han stirrede over Mosen ud mod Kyndby-Sognets grønne Engflade med det brede, spejlblanke Aaløb og de mange smaa Engmøller og spredtliggende Smaahuse. Hans Sind fandt et Øjeblik Hvile og Befrielse under Betragtningen af det venlige Landskab, der selv under Eftermiddagens mørke, regntunge